

CAP

VERNELL

Nº 74

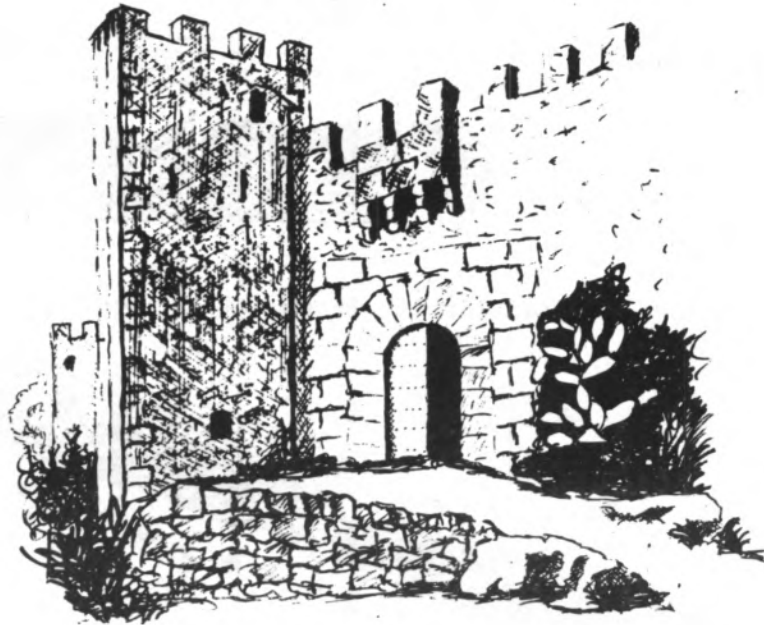
Capdepera-Cala Rajada

Febrer 1987

Les nostres possessions

Son Xona

portalet

L'HORA DELS ESTUDIANTS

Durant les darreres setmanes, els estudiants han estat els protagonistes de l'actualitat. Després d'anys de silenci, han reaccionat, donant a conèixer la seva opinió en matèria d'ensenyança i reivindicant uns canvis que, independentment de qualsevol altre consideració, ens han redescobert tota la vitalitat i la puixança del sector jove de la nostra societat.

La moguda estudiantesca ens ha sorprès a tots, el Govern el primer, i ha fet que ens n'adonàssim de que mai hi havia hagut tants de joves gabellins a la universitat i als instituts. Malauradament, pensam que aquest fet no es correspon amb una presència dins les activitats del poble, de manera que el seu ascendent es nota a faltar.

El silenci dels nostres estudiants ens preocupa, sobretot pel que fa als universitaris. És possible que no tinguin res que dir? Pensam que el de la joventud és un període de la vida ple d'inquietuts, desconcert, rebel·lia, ganes de fer coses... Les darreres manifestacions dels estudiants vénen a demostrar aquesta capacitat de reacció, de denúncia, de reivindicació. Quin és, doncs, el motiu d'aquesta actitud certament passiva a nivell local?

Un poble, evidentment, no ofereix segons quins estímuls. Molts dels universitaris creuen -segurament amb bon criteri- que el seu futur no passa pel poble. Però no és menys cert que, mentrestant arriben i es confirmen les expectatives i les esperances, caldria esperar d'ells una més activa participació en l'esdevenir local. Ens agradaria veure'ls incorporats a la vida del poble, a la que podrien aportar solucions originals, idees fresques, i una nova manera de mirar el món i entendre la nostra realitat més immediata. Ells, més que cap altre col·lectiu, tenen capacitat per a enriquir, de manera especial, el nostre panorama cultural.

Repetim que ens preocupen el silenci i la inactivitat pública dels nostres estudiants. Ni ells ni el poble s'ho poden permetre. Des d'aquí els encoratjam a oxigenar el, ben sovint, enterbolit aire local. Oportunitats no els n'han de mancar, portes per obrir en trobaran. També les de "Cap Vermell".

HEM FET AQUEST NÚMERO:

Joan Nebot
 Mari-Germa Melis
 Joana Colom
Maria Vives
 Pep Terrassa
 Lluçia Sirer
 Mª Antònia Nadal
 Jaume Fuster
 Bàrbara Flaquer
 Ani Muñoz
 Toni Amorós
 Gabriel Torres

BOLLETÍ DE L'OBRA CULTURAL BALEAR.

Capdepera-Cala Rajada

FEBRER 1987

Carrer d'es Port, 43
 Capdepera

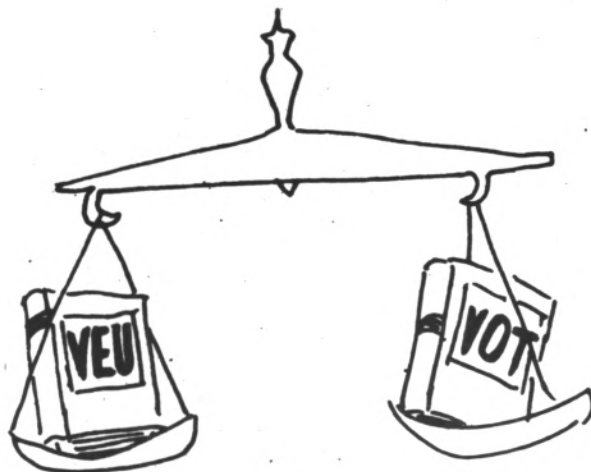
Depòsit Legal: P.M. 497/80

Imprimeix:

APÓSTOL Y CIVILIZADOR, Petra.

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

VEU I VOT

Perquè és desitjable que la gent se pronunciï sobre aquelles assumptes que més l'afecten és pel que crearem aquesta secció. I perquè l'urbanisme ens afecta a tots és pel que fa uns mesos que preguntam:

- ¿TROBES QUE EL NOSTRE MUNICIPI ESTÀ SUFICIENTMENT URBANITZAT O CREUS QUE S'HA DE SEGUIR EDIFICANT DE MANERA INDISCRIMINADA?
- ¿ALGUNA ZONA S'HAURIA DE PRESERVAR TOTALMENT?
- ¿QUINA?

MARIA GARCIA PARÍS, dependenta

- 1.- Crec que ja està bé de construccions, està bé així, inclús a algunes zones n'hi ha massa.
- 2.- Sí.
- 3.- Cala Agulla. He sentit que volen edificar-hi per allà, però jo pens que no ho haurien de fer.

MATEU ESTARELLAS, estudiant

- 1.- Crec que està més que suficientment urbanitzat i que no s'ha d'edificar més.
- 2.- Al menys les poques zones una mica naturals que ens queden. Hi ha zones que no s'han de tocar perquè són riques en paisatge o en zoologia.
- 3.- Cala Agulla, pel seu valor paisatgístic. La part de Cala Mesquida tampoc s'hauria de tocar. I entre aqueixes dues cales sa troba el Cap des Freu que és una zona rica en fauna. Tampoc s'ha de tocar la part de Canyamel ni Cala Gat.

"PÓSTER" Una esplèndida fotografia del Far a contrallum, en una sortida de sol, és el tema que ha triat l'Ajuntament per a imprimir uns atractius "pòsters" de promoció de Cala Rajada, en col.laboració amb el Consell Insular. Ens pareix tot un encert i així ho reconeixem, com sempre que ho paga.

TROBADA Aquesta vegada no vénen a cercar sang, no. La Germandat de Donants de Sang de la Seguretat Social celebrarà a Capdepera la seva trobada comarcal anual, i serà, si no hi ha res de nou, el proper dia 8 de març, diumenge. El programa previst comprèn: A les 15'30 hores, passacarrers per la Banda de Cornetes i Tambors; a les 16'00 hores, missa i entrega de medalles a distints donants; a les 17'00 hores, berenada a l'escola de "S'Alzinar", amb actuació de la Banda de Música. S'espera la presència de donants de Manacor, Vilafranca, Sant Llorenç, Artà i, naturalment, Capdepera. Se'ns ha demanat, i així ho feim, que extenguéssim la convidada a tot el poble. Allà ens veurem.

PINTOR Ens passa per alt el mes de gener, però en volem deixar constància encara que sigui amb retràs. El passat Nadal es donà una de les rares ocasions en que es pot admirar l'obra de Jaume Mercant. Una interessantíssima mostra procedent de distintes col.leccions públiques i privades fou exposada en el Palau March de Ciutat, essent presentat el catàleg pel poeta Josep Mª Llompart. ¿No hi hauria manera de que enel seu poble poguéssim admirar també, l'obra del més insigne pintor gabel·lí?

ACORD Confirmant la notícia avançada per Cap Vermell, el propassat 27 de gener es signà l'acord de col.laboració de l'Ajuntament amb la Direcció Provincial d'Educació i Ciència, per a desenvolupar el programa d'educació compensatòria u d'adults del nostre municipi. És el primer d'aquestes característiques que es firma a les Balears.

CARRETERA A l'Ajuntament hi roman exposat el projecte d'ampliació de la carretera de Son Servera, on es contempen les expropiacions que a tal efecte s'hauran de dur a terme. Com no deveu ignorar, el projecte preveu la perforació d'un túnel en el Coll d'es Vidriers. I com sempre passa, tot i reconeguent la necessitat d'aquestes obres, segur que no plourà a gust de tots. Sobre-tot d'alguns expropiats.

OLIVERA I seguint amb la carretera, pareix que s'ha tengut l'excel.lent idea de salvar una olivera mil.lenària que hi ha en el Camp Mitjà, d'uns quinze pams de diàmetre de soca, i que el nou traçat se n'havia de dur. Segons se'ns ha dit, se té la intenció de resembrarla en el petit jardí del creuer dels carrers Gómez Ulla i Baltasar Coves. Podria quedar "guapo".

LLUM Durant aquest mes de febrer se procedeix al canvi de la línia d'alta tensió que va des del Coll d'Os fins a Es Carregador, passant per Es Fangar. És d'esperar que totes les zones afectades no hagin de seguir fent ús de l'espelma totd'una que bufa un poc de vent.

OPOSICIONS Dies d'examens hi ha hagut devers La Sala. Els dies 9 i 10 s'examinaren el sargent de la Policia Municipal i el Pedagog. El dia 12 s'havia d'examinar l'A.T.S., però el jurat no es presentà degut al maltemp. Dia 16 tengueren lloc els examens per a una plaça d'auxiliar administratiu, a la que es presentaren onze candidats.

CANVIS Per motius laborals deixa "Cap Vermell" na Maria Vives. Ella ha format part de l'equip de redacció des de la fundació de la revista i ha resultat un dels membres més actius de l'equip durant aquests sis anys. Gairebé abans d'anar-se'n ja començam a enyorar-la, convençuts com estam de que el buit que deixa serà impossible d'omplir. Sols ens consola la incorporació de dos fitxatges que, ben segur, hauran de servir per a revitalitzar la nostra publicació. Ells són en Toni Amorós Terrassa i en Gabriel Torres. Aquest últim s'ocuparà, a partir d'aquest mes, de la secció d'esports.

LA PROBLEMÀTICA DE L'AIGUA DINS EL MUNICIPI DE CAPDEPERÀ

XI. El consum d'aigua (1)

Una vegada estudiades les conques i assabentats, per bé que un tant superficialment, de la distribució dels escassos recursos hídrics, queda per analitzar el nucli de la problemàtica de l'aigua, és a dir, cal cercar una resposta a dues qüestions que són la clau del problema: És possible garantir el consum d'aigua de la població i el de l'explotació agrícola i ramadera? Hi ha alternatives per a augmentar els recursos hídrics?

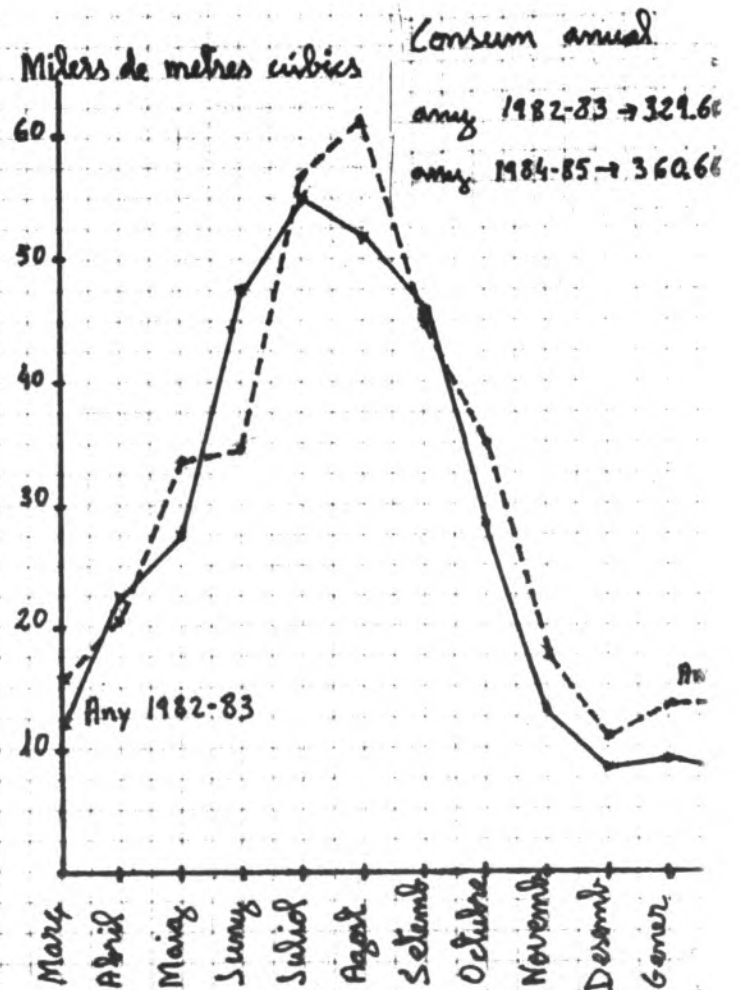
Els moments actuals no semblen gaire oportuns per a respondre a la primera pregunta, doncs les previsions de consum d'aigua poden sofrir un fort increment en la demanda com a conseqüència de l'entrada dins el mercat turístic dels nombrosos apartaments i places hoteleres que en aquests moments estan en construcció. Per si això fos poc, cal tenir present que hi ha autoritzada la construcció de dos camps de golf amb la respectiva urbanització.

El consum d'aigua que una persona realitza al cap del dia depèn bastant de l'estació de l'any en que es troba. Així, segons les previsions del Pla Hidrològic Nacional, en els mesos de fred, a Ciutat se consumeixen 200 litres per habitant i dia; en els mesos de calor no basten 300 litres. Altres fonts afirmen que les dades són superiors i consideren que en l'hivern el consum és de 250 litres/habitant/dia, i en l'estiu de 500 litres (1). Segons l'Associació de Suministradors d'Aigua (2), el consum que realitza el turista també està entorn dels 500 litres.

El següent gràfic mostra, mes a mes i durant dos períodes d'un any, les variacions del consum d'aigua a Cala Rajada. (3)

Els mesos d'hivern el consum és baix, entorn als 12.500 metres cúbics mensuals. Si considerem que la població estable actual del nucli de Cala Rajada-Son Moll-Cala Agulla s'acosta molt als 3.000 habitants, resulta que "Aguas de Capdepera, S.A." suministra 140 litres/habitant/dia, quantitat significativament baixa i que ens demostra que encara s'utilitzen nombroses cisternes i pous particulars.

A Capdepera, la quantitat d'aigua que se suministra és gairebé insignificant. Tots en sabem les raons d'aquest baix consum: una població estable i tradicionalment preparada per a subsistir amb recursos propis, en aquest cas cisternes, pous, dipòsits. Tot el contrari que a les modernes zones turístiques.

A l'any 1979, el volum d'aigua que els camions-cisterna suministraven a Capdepera durant el mes d'agost era, tan sols, de 134 metres cúbics diaris, quantitat tan insignificant que feien arriscada l'empresa de suministrar aigua al poble.

De cada vegada més, els del poble sere menys autosuficients en aigua, però això no vol dir que hàgim d'abandonar les cisternes. Tot saben que en l'estiu, el líquid que se'ns suministra és de més baixa qualitat que en l'hivern és a dir, les dificultat per a assegurar el sumistre queden reflexades en la qualitat d'aigua. Per tant, si ens agrada la bona aigua lo millor és confiar en la bona cisterna.

Notes:

(1) Diari "Balears", 20.08.83. Sembla que el periodista va recollir les dades del Serv. Hidrològic de les Illes.

(2) "Diario de Mallorca", 14.12.85.

(3) El gràfic s'ha realitzat amb les dades que, amablement, em va oferir "Aguas de Capdepera, S.A."

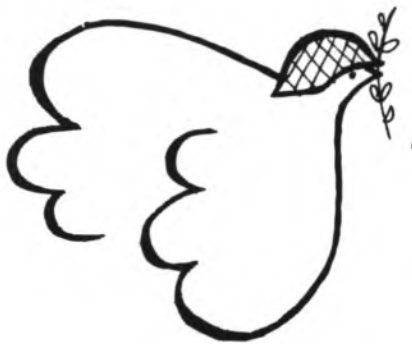
Sr. Director:

Le ruego la publicación de éste informe, si así lo cree, en la publicación de su digna dirección.

La Objeción de Conciencia: Informe.

Desde la entrada en vigor de la actual legislación sobre Objeción de Conciencia el balance es muy negativo.

Se han producido más de 100 privaciones de libertad de objetores de conciencia, todas ellas bajo acusaciones por delitos militares, (deserción, negativa a la prestación del servicio militar, desobediencia, falta de incorporación a filas, etc...). La mayoría de las acusaciones militares a objetores se han archivado, por ser la objeción de conciencia causa eximente de los delitos militares. En algunos casos y por la negativa de las autoridades militares a reconocer la eximente antedicha, se ha hecho necesario interponer diversos recursos en via civil (Habeas Corpus, Protección Jurisdiccional de los Derechos Fundamentales de la Persona), para lograr la inmediata puesta en libertad. Sólo en los casos de OBJECION SOBREVENIDA, es decir, los casos de los declarados objetores una vez ya en el CIR, los militares se han visto amparados por la legislación vigente, por lo que han sido los objetores sobrevenidos los que han sufrido las peores consecuencias, como veremos más adelante.

Las autoridades militares han intentado, en repetidas ocasiones, soluciones "bajo cuerda" con los objetores sobrevenidos, prometiendo una mili facil a cambio de renunciar a seguir adelante con la pretensión de ejercitar el derecho a la objeción de conciencia durante la prestación del servicio militar. Las presiones de todo tipo sobre los objetores detenidos son moneda corrien-

te. Esto ha motivado varias denuncias a organismos de defensa de los Derechos Humanos, por malos tratos en calabozos y prisiones militares.

El Consejo Nacional de Objeción de Conciencia ha venido actuando como un verdadero filtro político, al servicio de los intereses del gobierno y de los militares, conculcando en su actuación los más elementales principios de actuación administrativa y de respeto a las garantías de los derechos y las libertades públicas. Una muestra: Retrasar la resolución de objeciones sobrevenidas el máximo posible, adoptar resoluciones (siempre referidas a objetores sobrevenidos) tan insólitas como: "Abstenerse de resolver el reconocimiento de objetor de conciencia de Don..." emplazando al interesado para que vuelva a solicitar éste derecho una vez cumpla el servicio militar. O bien: "Acuerda inadmitir la petición formulada por extemporánea, sin entrar a decidir sobre la exsistencia del derecho solicitado...". Desfigurando hechos para poder reconocer objetores sobrevenidos, como si lo fueran con anterioridad a la incorporación a filas evitándose con ello la impugnación de las resoluciones de dicho Consejo, y el consiguiente pronunciamiento, de los Tribunales de Justicia, contrario a la Ley de Objeción. Ocultando información sobre el número de objetores declarados, objetores que se niegan a aceptar ésta ley, declaraciones colectivas, etc.

Todas estas irregularidades han dado como consecuencia que las resoluciones del Consejo Nacional de Objeción de Conciencia, sobre objetores sobrevenidos, estan suspendidas por la Audiencia Nacional, por su presunta inconstitucionalidad.

El Defensor del Pueblo y la Audiencia Nacional han interpuesto, contra la Ley de Objeción, recurso de inconstitucionalidad.

El Reglamento de Desarrollo de la Ley, está tambien impugnado ante el Tribunal Supremo, que espera a la sentencia del Tribunal Contitucional para dictar la suya en congruencia con ésta.

Hay, tambien, varios recursos individuales contra la Ley de Objeción.

Todo lo anterior motiva éste informe que pone de manifiesto los oscuros intereses que se esconden tras todo lo militar.

Movimiento de Objetores de Conciencia

Apdo. 119

MANACOR

LANGATA 14-10-86

Do you want meat, "Bujungu", it's only five hundred Uganda schillings? (Traducció: cabró, com t'aprofites).

.....
Capellans, ¿ Per què prohibiu als africans de beure alcohol i cervesa, de tenir somnis a la nit, de fer el sexe pel sexe?, ¿ Per què ficau por dintre de l'ànima africana, donant-lis el càncer de la culpabilitat de la persona davant Déu?, ¿ Per què deis que Déu ho veu tot: Ho controla tot?

.....
M'he quedat a Kenya. Aquí no me sent amenaçat per policies i militars. Estic a un dels països més rics i colontzats d'Àfrica, ho sé. ¿ Quin és realment el meu itinerari de viatge, el meu esquema de comportament? Fins ara m'ha quedat ben clar que a aquests països de governs africanistes desconfien del "Bujungu" que es mescla amb la població, pensen que ets un espia, un subversiu, un agitador, un cercador de drogues en el millor dels casos, si no un comprador de marfil. Ben cert que a Uganda vaig veure molta maria salvatge. Volen que siguis un turista ric, fent les rutes de les ciutats, i hostatjant-te a hotels massa cars.

A Kenya puc ser un turista diferent. No faig safaris, menj "ugali" amb els africans. Me neg a passar per altres països amb la meua imatge personal teologitzada pels missioners, i amb els meus objectes fascinants de plàstic. És massa dur conèixer molts de països i gents diferents. Només me queda una incògnita, el Zaire, aquest territori immens i selvàtic.

.....
A Kenya hi ha més de trenta cinc tribus: Els Bantús, els Masai, els Luo, els Kalenjin, els Kisii, els Kamba. Jo ara estic vivint amb uns de la tribu Kalenjin, de les ètnies Kipsigis i Nandi. Estic a les cambres de serveis d'un hostal del "Wilde life of Kenya". Fins ara mai havia tengut un contacte humà tan estret. Els mascles ho compartim tot, el menjar, el llit, tot menys el sexe. Un exemple d'humanitat: Compartir el teu llit amb un estranger d'una altra raça.

.....
Alguns dels meus amics diuen que jo soc el seu germà, que no hi ha diferència entre nosaltres, com aquell del Burundi. El color és res.

LANGATA 18-10-86

Dels africans estim la seva immensa tranquil·litat, profunda satisfacció amb la vida mateixa, capacitat de convivència, espontaneïtat no-violenta per resoldre conflictes, utilització no-egoista dels bens, arrelament a la tribu de la que provenen.

Un contrast amb occident, els seus rostres com un paisatge de la terra, com un animal que dorm, com una terra que es contempla a ella mateixa. Sense canvis segons l'ambient, sense psicosis expresades al rostre, obsessions, grans projectes de fer coses al món i canviar-lo. La vida és immediata i senzilla.

.....
Altra vegada els problemes. Avui al matí ha vengut el cap més gros del "Wildlife of Kenya". A mi m'ha dit "Enjoy your self", però a Martin, que es l'encarregat, l'hi ha dit que me n'he d'anar. (El poder ens fa hipòcrites).

.....
Les religions ètniques són la resolució en forma de cultura d'una obsessió originària (energia mental continguda?). Però, quina és aquesta obsessió?: La meravella de la realitat immediata, l'explicació de les lluites animals i humanes a la vida, la frustració i dificultat en aquesta vida i el seu consol, l'explicació de l'estat de superioritat però al mateix temps de solidaritat, la necessitat d'una explicació total, i per això fantàstica, de tot el que la vida suposa.

LANGATA 19-10-86

.....
¿ Et sents perdut a Àfrica, com si el continent et menjàs? sempre somnies el mar, l'aigua que simbolitza l'inmens inconscient, l'estat originari del que les formes surten, moren, es transformen, reneixen. Experiència del perill. Retorn al més profund del mateix. Úter i atzar d'Àfrica, que fan la gènesi i l'epopeia personal.

Sempre el desig de capturar el peix. Sempre la sortida de l'aigua, amb un avió-ocell meravellós i carregat d'energia, o amb les teves forces, nedant.

Són les set del matí a Kenya. Aquesta nit he somniat amb una persona que me mostrava el lloc on hi ha la matèria amb que pots fer totes les coses i mantenir les vides. Jo en vaig fer una.

LANGATA 20-10-86

Ara estic vivint amb uns de la tribu Kikuyu. Són gent rica, que viuen a l'estil europeu. Ells també ja miren la televisió durant hores. Són quatre germanes entre els disset i vint-i-cinc anys, que em tenen constantment excitat. He arribat a la conclusió que m'agradaria fer l'amor amb totes elles. Però no m'atreveixo de cap manera en aquesta família cristiana el sexe espontani és impensable. Elles en tenen també ganes, però es plantegen sempre el matrimoni o una relació llarga. Potser amb la major que està separada i té dos fills, però aquí, a casa seva, no estic en xituació. Ella no ho voldria de cap manera. Avui va amb un vestit descosit a trossos, la meua imaginació és aferrada al ser cos.

A aquesta casa, com per tot, m'estan ajudant d'una manera totalment desinteressada, sense demanar-me res.

He estat parlant amb el fill dels problemes i la distorsió humana que es produeix a les societats industrialment desenvolupades. Ell m'ha parlat del "Harambee", que és la independència, solidaritat, capacitat de realització dintre de la tribu. És un dels conceptes que omplen la llibertat africana.

.....

Avui es celebra el "Kenyatta Day", dia de la independència nacional aconseguida a l'any 1963. És la rememoració de Mzee Kenyatta, cap del moviment Mau-Mau, que lluità contra el poder colonialista anglès. Fou el primer president de Kenya i promotor de l'"Harambee".

Ya= Love

Nyayo= Uniti-folowing

Meli= Peace

AKIBA-LANGATA 21-10-86

Ngai-Murungu és el déu de la religió originària dels Kikuyu. És el déu que viu a la muntanya Kenya. També la tribu prové del bosc que hi ha al faldar de la muntanya. El culte es fa posant els sacrificis a la vora de l'arbre secret.

.....

Pqns que si m'ha de quedar un record fort d'Àfrica és el de la seva matinada. La matinada africana, on el batec de la vida que es desperta et porta de la nit al dia, i t'aixeques per viure. Àfrica es colgar-te a les nou, després de l'"ugali", apagar el fanal, i aixecar-se a les sis i mitja. Algú ha preparat el te amb llet.

AEROPORT DE NAIROBI 25-10-86

Wembe= gra amb el que es prepara la cervesa

Ugali= pasta de panís

Matoke= pasta de banana agra

Uhuru= independència

Jambo-Jambosana

Habari-Musuri } = Salutacions

DURANT EL MES DE GENER...Han nascut:

María Tejada Pons

d'Antonio i Rosa María.

Jesús Manuel Muñoz Gómez

de Jesús i M^a del Carmen.

Hèctor Ros Gómez

de Joan i Dolores.

Marina Caldentey Mestre

de Gaspar i Catalina.

Tania Amores Pérez

de Miguel i Mª Francisca.

Sergio López Daviu

d'Alonso i Soledad.

S'han casat:

Miguel Galiano Bazán

amb Magdalena Mª Fernández Malpesa.

És segur que si volem un cos sa per a una me la infància. Afortunadament, aquesta proposta a l'educació dels nostres nins i així, a manca d'aportar el Ministeri d'Educació, és l'Ajuntar del poble. Els responsables en son n'ANI seu quefer parlam a la següent entrevista.

I HI PARTICIPEN TOTS ELS NINS EN AQUESTES ACTIVITATS?

A las classes d'educació física hi participen els alumnes de tercer fins a vuitè dels dos centres escolars. A les competicions esportives hi participen deu equips així com nou equips de "cross". Això suposa moure dos-cents al.lots, cosa bastant feïnosa, ja que a les hores de preparació s'hi han de sumar les pròpies de la competició.

PARLAU-NOS D'AQUESTA FEINA VOSTRA. EN QUÈ CONSISTEIX? QUÈ FEIS, REALMENT?

Nosaltres som monitors d'educació física i esports a les escoles de Capdepera i Cala Rajada, durant el curs escolar. Això vol dir, naturalment, la preparació física dels nins i l'organització de l'esport escolar. Hem de remarcar que nosaltres som contractats de l'Ajuntament.

HI HA RIVALITAT ENTRE "S'ALZINAR" I "S'AUBA"?

Quan s'enfronten entre ells, efectivament hi ha rivalitat, però en jugar davant tercers existeix un gran companyerisme, sobretot entre els que ja es coneixen.

I TENIU ALGUN PROBLEMA AMB L'AJUNTAMENT? FA UNS CURSOS SI QUE PAREIX QUE N'HI HAGUÉ...

No, no, les relacions són bones, realment no hi ha problemes, encara que se sap que qüestió de feina pot sortir alguna petita diferència.

SÓN LES ADEQUADES LES INSTAL·LACIONS DE QUE DISPOSEAU?

Com se sol dir, sempre se pot millorar, però pensam que també n'hi ha que estat pitjor. És important anar millorant la infraestructura i afegint el material adient que ens fa falta. Si preparam els nins per a practicar uns esports determinats, després

COM LA TENIU ORGANITZADA, LA VOSTRA FEINA?

Hi ha unes hores fixes que són les mateixes de l'horari escolar. A part d'aquestes en feim d'altres preparant les distintes competicions d'esport escolar, així com els dissabtes en que aquesta competició té lloc.

a, aquest cos s'ha de començar a cuidar des de la feina a ser assumida com quelcom consubstancial als professors especialitzats que, se suposa, hauria de ser el que ofereix aquest servei a la població escolar i en XISCO CAMPINS. Dels distints aspectes del

han de tenir el lloc on practicar-los. En qüestió de material, "S'Auba" està en una certa inferioritat respecte de "S'Alzinar", si bé és cert que empram el material de manera indistinta. És important aprofitar totes les subvencions i anar demanant tot allò que es necessita per a cobrir les exigències que planteja una població escolar superior als vuit-cents nins. Aquestes subvencions s'han de demanar a través de les direccions dels centres, Associacions de Pares i Ajuntament. Al respecte nosaltres no hi podem fer molta cosa.

ALGUNA COSA MÉS SOBRE AQUEST ASPECTE?

Sí, creim que lo més necessari seria l'ampliació del gimnàs de "S'Alzinar", que tant se fa esperar, i la creació urgent d'un gimnàs a "S'Auba", ja que els dies que plou és impossible fer res per manca d'espais coberts. També seria necessari un magatzem per a estovar el material.

EXISTEIX ESPERIT DE COL.LABORACIÓ PER PART DELS PARES? O HI HA ÌNDIFERÈNCIA?

Indiferència no, en tot cas manca d'informació. I això ha fet que no tenguéssim totes les col.laboracions desitjables, sobretot en una participació directa. A l'hora de fer responsables dels diferents equips n'hi ha haguts pocs que s'hagin presentat; així mateix, a l'hora de fer els desplaçaments tenim problemes de cotxes, encara que no sempre. És cert que, si tenim en compte que nosaltres assistirem gairebé a tots els partits que es jugaran aquests mesos, quasi un centenar entre basquet i futbol, això fa que ens n'adonem del tot el que passa.

I ELS NINS, QUÈ TAL? COM RESPONEN ELLS?

Dels nins n'estam molt contents. Han demostrat molt d'interés i entusiasme, tant a l'hora de la competició com en els entrenaments, i això és lo important, perquè d'aquesta tasca en depèn el futur esportiu del nostre poble. Aquest futur ha de contemplar un aspecte qualitatiu, però també quantitatiu. D'això en poden sorgir bons deportistes i també deportistes bons.

ENS AGRADA QUE A LA DARRERA PARAULA LA DIGUIN ELS ENTREVISTATS.

Demanam la màxima col.laboració de tots els que vulguin participar en aquesta feina. I també comprensió si qualche vegada tenim sortides de to; això ho fa el cansament.

PEL QUE FA A NOSALTRES, ESTAU MÉS QUE DISCULPATS.

Sempre he manifestat, i així ha quedat recollit en aquesta secció, que de les pròpies opinions no n'hem de fer un dogma. Un ha de defensar el que creu, amb fermesa si cal, però no situar-se en postures d'intransigència sinó de diàleg.

I, sobretot, un ha d'admetre les crítiques, principalment quan sotmet a pública consideració els punts de vista propis, com és el meu cas.

Dic tot això perquè, a través d'un company de "Cap Vermell", m'ha arribat la crítica d'un lector que no estava d'acord amb algunes de les meves manifestacions del mes passat. Segons el meu company, estava ben empipat aquest lector, i, poc més o menys em va posar verd. Jo ho sent molt. Ho sent en primer lloc, perquè no m'agrada que me posin verd, i ho sent també perquè no m'agrada que els meus lectors s'empipin. Jo vull creure que, en aquest cas és que el lector en qüestió no m'entengué, no m'entengué perquè jo no me vaig donar a entendre.

Els qui preferim la ironia i la subtileza com a alternatives a l'atac frontal, podem caure en un estil excessivament complicat, de tal manera que podem resultar intel·ligibles. Així, unes presumibles virtuts literàries es converteixen en defectes evidents. O més simplement pot esser que un no en sàpiga més, cosa aquesta que no té remei.

Conclusió: He d'escriure més clar.

Epíleg: Ho sent molt, inconegut lector, no era la meva intenció...

.....

Els de la més trompetejada honradesa de la història d'Espanya, donen que pensar en algunes qüestions. M'explicaré: Els tripulants danesos d'un vaixell carregat d'armes, desembarcaren a Bilbao quan conegueren quin era el "gènere" que transportaven. Armes. Si, armes. Armes belgues, franceses i espanyoles. I, sobretot, es desembarcaren perquè aquelles armes tenien per destí el govern d'un país en situació de guerra civil: Sri-Lanka. Un govern que, segons pareix demostrat, utilitza les dites armes per a la repressió indiscriminada de la població civil.

No és la primera vegada que es parla d'aquestes vendes d'armes espanyoles a distints països (Iran, Irak, Sudàfrica, Xile, etc.), independentment de la ideologia dels destinataris i de la futura utilització del "material". Ho miri des del caire que ho miri, no me pareix aquesta una

actitud gens honorada, ni coherent, ni socialista, ni un llamp. Però lo que més m'emprenya és que ara, per a "salvar" l'economia de Mallorca, s'insinuï que una sortida podria ser la fabricació d'alguns components molt concrets i especialitzats de material bèl·lic.

Crec que si la fabricació d'armes ha d'esser una sortida, valdria la pena considerar si no ens convé esser una mica més pobres. A mi no me fa il·lusió mantenir el meu poder adquisitiu fabricant artefactes perquè altres es matin. Definitivament, me pareix un preu excessiu.

.....

Una festa de Sant Antoni en castellà, amb els programes en castellà, la propaganda en castellà i l'ambientació en castellà (sols hi manquen les gloses, ja, en castellà), a mi no em sembla la festa de Sant Antoni. En tot cas, em recorda alguna de les coses següents: Un pop dins un garatge, una cabra en bicicleta, una fàbrica de geleres a Groenlàndia, una parera empeltada d'ametler que fa figues bordissot, una pardalada, un doi, una putada, i algunes coses més que no dic per respecte... als lectors.

.....

Ara no sé si m'han dit que en Marce anava de cap de llista d'A.P. i en Salvador Moll d'U.M., o si en Joan Pascual anava el primer amb el P.S.-O.E. i en Toni Muntaner amb el C.D.S. Estic embullat, això ultrapassa la meua escassa capacitat perceptiva. Els polítics van i vénen (de venir) i venen (de vendre) la imatge que convé més en cada circumstància. Jo els demanaria que no ho embullassin més i que el producte que intenten vendre estigui en bon estat per a consumir i no hagi caducat. Perquè si els clients s'escaliven podrien aturar-se de comprar. I això sí que no.

.....

Sabut que són molts els milions de lectors que segueixen aquesta secció, se m'ha pregat, per part dels responsables locals, que faci una convidada general per a la trobada comarcal de la Germandat de Donants de Sang de la Seguretat Social, que tindrà lloc el diumenge dia 8 de març, a partir de les quatre del capvespre. Hi haurà missa i berenar. Ja ho sabeu, tots hi sereu ben rebuts. A veure se quan ve la unitat mòbil a cercar sang, també compareixen, que no tot ha d'esser berenar. Au!

corxees i bemolls

Xerrada amb en Tomeu

És un horabaixa fredolenc i humit de desembre. A la llar encesa cremen uns troncs d'ametler. Sobre la teulada se senten els bramuls del vent. En Tomeu -tots el coneixeu, Bartomeu Massanet, avui director de la Banda de Música de Capdepera- s'asseu a un tibulet baix enfront del foc. Agafa les tenalles i escaliva els troncs. La flama s'enlaira eixerida. Començam a xerrar d'uns temps ja llunyans i, colpits pels mateixos records, revivim la nostra infantesa. No debades l'orfenesa temporal imposada per la guerra ajuntà la nostra infància i la nostra juvenesa. Junts creixerem i ens férem homes sota la mateixa teulada. Junts gaudirem el goig de la jugada i patirem les privacions d'un temps de misèries i junts, també, sentirem al rostre les escopides dels repressors que volien avergonyir-nos d'esser fills dels nostros pares. No us estranyeu, idò, si en Tomeu i jo estam lligats per quelcom més ferm i més indestructible que la germanor. Ens uneixen els records, l'experiència d'haver viscut sota el mateix batec el dolor, el goig, el rencor i la por del temps més dramàtic de la nostra vida.

- Sé que començares de molt jove a sentir la curolla de la música

-Supòs que de sempre. Record que devers els dotze anys, al poc temps d'esclatar el Moviment, vaig començar a anar a casa del "Cego" Ferrer. Ell em va donar les primeres lliçons musicals.

- Un dels records que tenc de la teva fal·lera és d'un dia, no sé si acabada la guerra, però sí tots a ca el padrí, sota un garrofer de Son Barbassa, amb una clau d'aquelles que fermavem l'argolla al braç del carro... Saps quina clau te dic ?

- Si, la clau de les reculeres.

- Idò pegant cops a la botilla, segons l'altura de l'aigua, i calculant els diferents sons, improvisares una melodia. Ho recordes ?

- Me pareix que sí, però ho tenc molt confús. Després vaig anar amb el mestre Francisco Ferrer. Devia tenir uns tretze anys. Jo volia aprendre solfeig i ho vaig dir a mumare. Ella me contestà que en aquells moments difícils, ho comprenc, no estava per pagar solfe . I jo, clar, en volia aprendre i, el que em donava els diumenges per anar per vila, ho guardava per pagar mestre Francisco. Més tard, quan ella va veure que la meua afició per la música era prou ferma, em va dir

(passa a la pàgina següent)

que me pagaria les classes. Fou aleshores que vaig començar amb mestre Miquel "Pil.litu"; que més tard seria el meu sogre. Ell m'ensenyà solfeig i atocar un instrument.

- Jo també hi vaig venir. Te'n recordes?

- Per mi sí, tu. Això m'havia fuit.

- I vaig començar a bufar una flauta. Pobre flauta! Devia anar com un corn!. El meu sentit musical ha estat sempre catastròfic. Ho vaig deixar prest. Tu tocares el baix.

- Un baix vell i retut. Li deiem "sa caera" (rusc). I tenia més de "caera" que no de baix, tant ple estava de cops i de forats. Era impossible fer-lo net, no tenia cap tros llis.

- Quan tocares per primera vegada amb la banda?

- Per Setmana Santa.

- Setmana Santa dels quinze o dels setze anys?

- Dels quinze. Per les processons.

- Què recordes de la infantesa?

- Records n'hi ha molts. Uns agradables, altres no tant.

- Ja ho sé que n'hi ha molts, però jo em referesc als records relacionats amb la música.

- Record sobretot la qualitat humana i la sensibilitat d'un grapat de músics vells, que eren bons músics i que jo admirava molt. Hi havia mestre Francisco Ferrer, mestre Francisco "Cire-ra", l'amo en Joan "Telaia", l'amo en Mateu "Xerubi", i també mestre miquel pil.litu, el meu sogre. Tots eren músics de fe, que portaven la música encallada al moll dels ossos, que la sentien betegar als polços. Però, sobre tot, jo admirava a mestre Francisco Ferrer, perquè, essent el més vell de tots, tocava amb una fe admirable. Recort que, una nit que assajàrem, el baf de l'alè li sortia per la trompa del bombardí. Això m'impresionà molt. Era envejable la capacitat d'empenta i de concentració d'aquell vell. Casualment, quan vaig anar al servei militar, el músic, de bombardí del regiment, don Magí Vives, em preguntà per ell. Es, em digué, el millor músic que he sentit mai, com a bombardí es de lo millor que hi ha a Mallorca.

En Tomeu es recrea amb els records. Juga amb les tenalles de la foganya i, atiant el foc, sembla reviure els seus anys de músic tendral agomolat al redós d'uns homes admirables, de talla rural, de senzilla humanitat, però fermes en deixar sembrada una llavor que continuàs llur

tasca, llur fe, llur entusiasme i, per què no dir-ho?, llurs sacrificis per la música del poble. Que quedin aquestes paraules com a testimoni de la seva passada per la història de la Banda de Música de Capdepera.

- Recordes amb enyorança aquells anys que, amb el teu germà Joan i jo, compartírem jocs, feines, taula i marfega a casa dels padrins?

- Amb anyorança algunes coses, altres no. Foren uns anys terribles, esgarrifadors, amb una manca ce tot. Tenguérem el padrí que ens serví de pare, però no teníem els pares, i tu ni la mare. Jo, al manco, la tenia. Fou agradable perquè érem joves i estàvem molt units, la convivència era força afectiva, ens unien moltes coses, però tot el que ens envoltava era molt terrible.

- A casa dels padrins passàrem set anys i busques. Els infants esdevengueren joves, dins la fita en que l'adolescent es fa home. Amb la llibertat dels pares tornàrem cada un a casa nostra. Tu anares al servei militar. Forçat o voluntari?

- Voluntari. Jo volia esser músic i aleshores l'única manera d'esser-ho era essent militar, per això vaig decidir-me a presentar-me voluntari. A més, forços era gairebé impossible entrar a la música.

- Amb quina banda tocares?

- Amb la banda de Palma, Regiment 47

- Hi feres tot el servei a aqueix regiment?

- Sí, tot.

- Després seguires o no?

- Sí, volia seguir i vaig seguir però...

Hi ha un però. Aleshores la vida n'estava plena de perons. Una ombra sembla enfosquir la intimitat de la xerrada. Per la finestra dos núvols grisos juguen a la Balanguera amb el puig de S'Àguila. Uns records desagradables també filen dins la memòria. Fa anys que acabà la guerra, però a l'hora de projectar el futur encara meren les escopinades. A l'ombra hi ha qui fila injustícies. La set de mal no està associada. En Tomeu copeja els troncs amb el ferro burxador. L'acció te quelcom de ritu venjador, de rebel·lia continguda, de lluita interior per no traspassar el límit de la prudència. I és que els cops baixos sempre fan mal i deixen, volguem o no, una cremor amagada. I el seu "però" és sinònim de cop baix.

- El segon reganxament fou impossible. Un bon senyor, que per mi no en tengué res, de bo, s'interessà per les meves idees polítiques i, com que jo no en tenia, s'aferrà a les de monpare.

- Era normal, aleshores. I crec que val la pena haver aguantat aquells cops baixos per avui gaudir de la netedat de no haver estat addicte al "Glorioso Movimiento". De què te serví l'estada a la Banda del Regiment?

- Me serví de molt.

- Fou una escola?

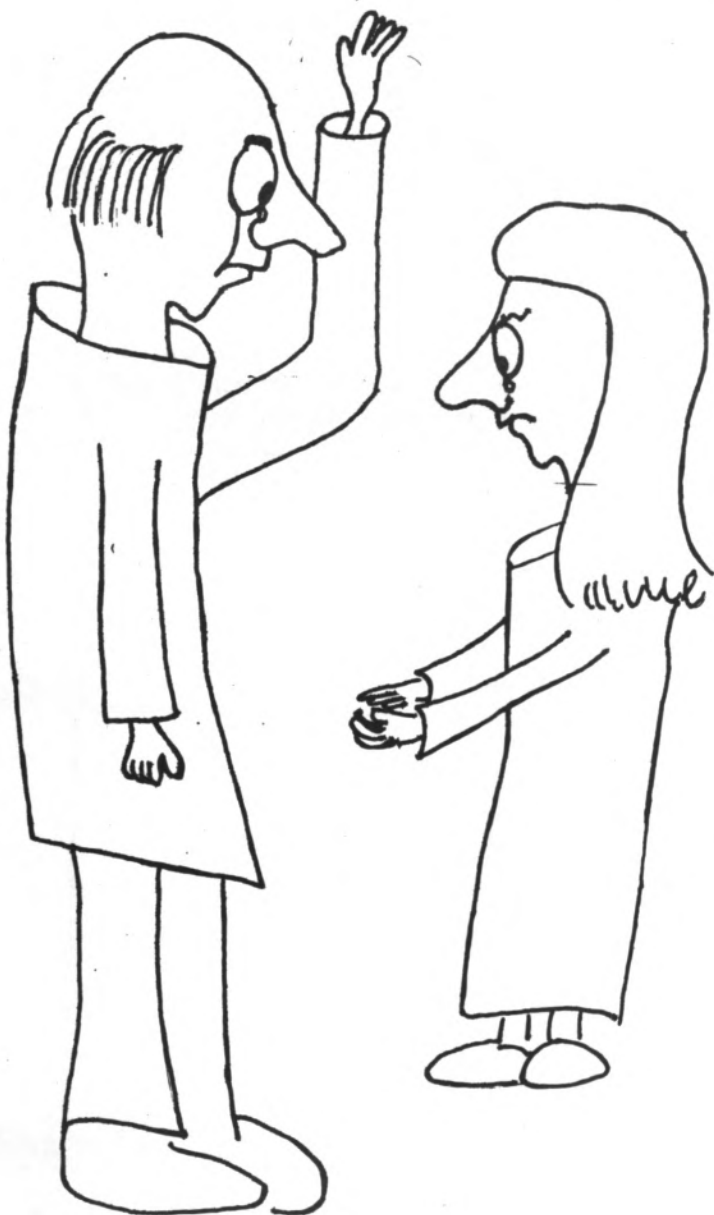
- Si. A més, me donà l'oportunitat de tenir al meu abast uns professors que al poble mai hagués pogut tenir. Vaig anar a classes de clarinet, de solfeig i també d'harmonia. D'harmonia no gaire, lo just per tenir-ne una idea clara.

I vaig tenir la bona sort de poder trobar-me amb un gran mestre: Don Bartomeu Oliver. D'ell vaig aprendre molt de lo que sé i, sobretot, m'ensenyà l'art d'escoltar. L'escoltar es tot una cultura, que, desgraciadament, se perd.

La vesprada s'agombola per tot arreu. La xerrada s'allarga. Queden moltes coses per dir, però l'espai és curt, amic lector. Si creus que val la pena et seguiré contant la resta el mes que ve.

JOAN RAI

l'adéu dels savis

Nihil novum sub sole.

Els acomiadaments són tan trists!. Res nou sota el sol... o, potser si.... tant se val.

I avui ens presentam de cos sencer. Per allò d'un darrer plànol amb millor perspectiva.

No hi tornarem a esser. I la vida continua.

Ara per darrera vegada. Sempre hi ha una darrera vegada; i no hi ha res contra la mort.

Un savi sentiment de tristor m'invadeix. Les esfinxes làngüides que contemplau ho reflexen.

Però, millor així. Deixar-vos amb aquesta dolça amargura. Són 18 mesos i 16 articles.

Prou temps per a conèixer-nos, per a establir aquesta relació afectiva sense crear dependències.

I temps suficient per a gaudir d'uns acudits intrascendents i no gaire elaborats.

Continuar era entrar en el risc d'esser pesats, de perdre la gràcia i de que tu, estimat i benvolgut lector, passassis més fulles d'aquest CAP VERMELL fora llegir.

No vos deim fins ara, ni fins sempre, mai no m'han agradat les horterades.

Els vents no són favorables i ens porten a altres llocs. Els designis dels déus són imprevisibles.

Qui ho sap!

Nosaltres sols vos deim.

(passa a la pàgina següent)

ADEU,

I QUE LA SAVIESA BRILLI
DINS EL VOSTRE ENTENIMENT
COM EL CAP VERMELL BRILLA
DINS NOSALTRES ELS SAVIS

No s'acaba la ciència, ni els recursos. Els savis del calaix, calcetí, butxaca, clotell, de...., plagueta, cartera, potera, capell, gra, noces, consultes, receptes, passions, de nosaltres i dels adeus vos hem facilitat el saber de com se talla el vidre, com refrescar sense gel, com arruixar mosques, com fer vibracions acústiques, un baròmetre natural, un metre improvisat, com observar el Hallei, on i quan, com no tenir fred, com saber les senyals de pluja, com fer cervesa casolana, com fer aguantar dins l'aigua un suro en posició vertical, com beure tot el vi que se vulgui fora engatar-se, com curar un atac d'insolació, com endolcir la mar salada, com triar ous i més ous, tomàtiques, i com tenir les sabates impermeables. També hem facilitat remeis per als que suen, per als que tenen set, per al reuma, l'artrosi, per a fer tornar guapes a les al.lotes, per als constipats i etxems, per als ulls de poll, per a les mans tallades, per als singlots, per al mareig, per als pèls, per a cuinar la carn de cavall, les ostres, la llagosta i fer borratxos. Finalment, consells per a saber se farà bon o mal temps, manual del fisionomista, espelmes il.lustrades, jocs d'estidores, el martell d'aigua, per tenir eterna là ufana de les flors i alguns aclariments, històries, odes, una mica de sexe i aquella dolça i virtuosa poesia.

Crec que no hem oblidat res!

Agraïm la vostra distingida lectura, l'experimentació pràctica dels receptaris i la difusió oral dels mateixos.

Amb aquest espai hem volgut fer un homenatge a tots aquests savis anònims que malviuen per aquest món.

L'article, com a tal, no ha estat subvencionat per cap institució oficial ni forma part de la campanya de normalització lingüística; però està reconegut (amb data 2.8.86) per l'UNESCO, com a article d'interès cultural.

Podeu utilitzar tot lo aquí exposat per al vostre ús particular i enlluernament dels altres. Però mai en bravegeu.

Els savis recolzam la candidatura de Barcelona 92 i ens hem fet voluntaris olímpics. Però trobam una xorrada que s'anomeni "el año de España".

Els savis som una espècie del gènere homínid que tenim el do de l'abstracció, la curiositat i la distracció.

I no oblideu mai la profunda filosofia que contenen els relats que vos he exposat i esmicat; i. Que al cap i la fi, es resumeix en que HI HA UNA VERITAT QUE SEMBLA MENTIDA; VERITAT INSPIRADORA D'UNA FE SENSE LÍMITS, I JA SE SAP QUE LA FE HA ESTAT, ÉS I SERÀ SEMPRES EL GRAN REMEI QUE TOT HO CURA, EL MIRACULÓS SANATORI DELS DOLORS HUMANS.

Aixó és tot. Sort, humor i empena!

PERE I CARME

L L O C S D E V E N D A :

- Els dos estancs de Capdepera.
- Llibreria L'Orient.
- Llibreria Cala Rajada.

Vivim a un país mediterrani, amb estius calorosos i secs. Nord enllà els europeus ens envegen. Fan mans i mànegues per venir-los a compartir. Ni la imperdonable maimoneria amb què hem desgraciat viles marineres i trams de costa no els n'ha desenganyat perquè són com són. Però aquests estius fan inflamables els nostres boscos. El perill, que sempre havia existit, ha augmentat els darrers temps per la disminució de la població rural, naturalment educada a viure amb el perill del foc, i per la penetració arreu, gracies a l'automòbil i els dies de lleure, d'una població urbana sovint alegre i inconscient fora del seu propi medi.

La nostra població actual ha d'aprendre a viure amb el bosc, a acceptar les limitacions que el bosc imposa a qui s'hi acosta. Perquè no hi ha dubte que, gairebé sempre, intencionadament o no, els boscos no es cremen, sino que ens els cremen. I el bosc cremat obre la terra a l'erosió, i l'erosió fa el desert. Perquè ens toca viure al llinar del desert, n'hem d'aprendre.

Hem d'entendre que el bosc és un conjunt d'éssers vius que tot sencer té una funció i es justifica. Massa sovint, massa gent de bona voluntat parla de la necessitat de "netejar" els boscos. L'única brutícia que hi ha als boscos són bosses de plàstic, llaunes buides de begudes, etc.

Independentment que el bosc, l'autèntic bosc, pugui ésser explotat de manera adequada per qui accepti que el bosc només pot tenir a casa nostra un rendiment baix, fóra convenient que qui vulgui una més alta producció de fusta ho faci mitjançant plantacions per exemple de pins, netament tipificades, per a les quals caldria que fossin previstes i obligades a les mesures de seguretat adients, com per a qualsevol indústria perillosa.

El que importa per damunt de tot, és que a la provocació del foc, nosaltres responguem d'una manera adequada. Perquè per damunt de tot, el país són els homes i la conjunció de llurs voltants. Responent a la provocació del foc podem esperar que hi guanyem un poble més adult.

Hi ha unes qüestions bàsiques que molts ens plantejam: Per què hi ha tants d'incendis? Hi ha maneres d'aturar-los tot d'una? Es posen tots els mitjans suficients per a combatre els focs? Què cal fer un cop un bosc s'ha cremat? Hi ha pèrdues irreparables amb els incendis forestals?.

El bosc és més dens.

Els boscos restaven sempre esclarissats, i ocupaven extensions discontinues, cosa que dificultava el desenvolupament i la propagació d'un foc. Ni els focs que encenien els boscaters enmig dels arbres no eren cap perill seriós. En cas que un foc s'escapàs, per accident o per distracció, l'incendi era fàcilment controlat, ja que avançava lentment i no era estrany que s'apagàs tot sol.

El brançam dels arbres tallats no s'utilitza gaire, i en general poques vegades s'aprofita tan intensament el bosc com abans. El resultat és el domini boscos amb un estrat arbustiu dens, amb branques seques arreu i força fullaraca. Una acumulació tan gran de material combustible fa augmentar considerablement el risc d'un incendi, o provoca que aquest es propagui amb més virulència.

De tot això no es deriva necessàriament que els boscos s'hagin de "netjar" i estassar i que s'hagin de treure les branques seques i la fullaraca. Justament és tot al contrari, com explicarem més endavant.

SERRA D'OR
Setembre 1986

(CONTINUARÀ)

ASSOCIACIÓ PREMSA FORANA
DE MALLORCA

cultura popular

GOVERN BALEAR

Conselleria d'Educació i Cultura

EL COMTE D'AIAMANS I ELS QUI ES VOLIEN CASAR

Quan a nostra vila de Lloseta els joves es volien casar, hi havia el bell costum de consultar i de demanar permís al Comte d'Aiamans i Baró de Lloseta. Hem dit bell costum allà on havíem de dir antic costum, i ja se sap que un costum arriba a ser una llei, acceptada pel poble i, també assumida pels poders fàctics del moment. No podem jutjar. El que podem fer és aixecar acta notarial i explicar com passaven les coses i quines circumstàncies hi havia. L'investigador no jutja, l'investigador dona a conèixer uns fets i unes realitats. L'investigador no pot interpretar la Història, puix aquesta té força suficient per lloar-se o criticar-se.

Tots sabem de la grossa influència dels Comtes dins nostre poble. Era una influència forta i mesella de contradiccions, acceptades pels habitants de nostra Lloseta. Per això és interessant fer aquesta regreessió i contar, lleugerament, la influència dels Llosetins que es volien casar i que es posaven amb total submissió als Comtes d'Aiamans. Si parlem d'ara en fa cent anys, que era comte D. Felip Pascual Togores, podem assegurar que minvà el seu poder temporal i alleugerí les imposicions envers els habitants de Lloseta. Si una parella de noviis, una parella que es volgués casar, a l'hora de preparar tot el que fos necessari, acudia a la casa dels Senyors de Son Togores i li explicaven el cas. Li deien que es volien casar i que necessitaven el seu permís i una ajuda per dur endavant la barquera. El Comte no s'hi oposà mai. Els feia un petit sermó i llavors, davant Notari, els dava un bocinet de terra perquè ell, el jove, que es volia casar, començàs a fer-hi obra i enllestís una caseteta amb les mínimes condicions.

No pensem que els Comtes dassin molt. No ho hem de creure. Daven un bocinet de terra a la part del Puig i a les terres primes, i aquella parella havia de fer el casull i donar unes quan-

titats als Senyors cada any. Es veuen casos en què els recentcasats han de donar dues gallines, dues dotzenes d'ous i seient al Comte cada vegada que aquest passàs per davant la caseta que havien construït. De totes maneres els Comtes no daven bon terreny de conró, ans al contrari daven els retalls de les finques xereques i que no velien res de res. En són proves els casetons que estan a la part antiga de nostra vila, al Morull per exemple i pujant cap al Puig, carrer de Pastora.

Vist avui dia ens pareix una mostrositat de poder i de submissió. Vist amb les ulleres d'antany, la cosa canvia i els novells matrimonis tenien, a simple vista, una ajuda ràpida, però supeditada als desitjos dels Comtes, que mai per mai donaren res per res, com es veu a distints documents Notarials. Regalaren poc i exigiren molt. Avui, passats temps i fortunes i els Comtes abandonat Lloseta, ens donam compte que el món és equilibrador. Els Senyors daven, regalaven part del seu patrimoni. Els Llosetins regalàvem el treball i la feina, amb sol i aigua, als Comtes, a canvi d'un raconet on fer el pobre niu i conrar la llocada.

Avui quan és difícil conregar un passat amb un present, voldríem donar un testimoni d'afecte a ambdues parts. Als Comtes per donar a la gent Llosetina una mica de finca per, com s'ha dit, fer el nieró; als Llosetins per ampliar aquest niu i convertir-lo amb la Lloseta d'avui, alegre i ufana. De totes maneres no podem deixar de pregonar que la gent humil s'havia guanyat, en doble, les gratificacions dels Comtes. Ho arribaven a pagar un grapat de vegades. Avui, acabatall del segle XX, ens pareix mostros el tarannà dels Comtes envers de Lloseta i del Llosetins, però, com ja hem dit la vida és compensatòria i l'actuació Comtal fou decisòria per nostre poble. Entre ells, els Senyors, i el poble, nosaltres, s'hi va fer una "entente cordiale" on les dues bandes estaven bé. El Senyor, Comte d'Aiamans

i Baró de Lloseta, regalava una parcel·la. Els recentcasats, cosntruïen una casetona i ampliaven el seu conró. Abdós estaven contents i alegres. El que passà fou que fuit el Comte de Lloseta, D. Marià Gual de Togores, Lloseta passa de ser una població anònima, a ser una població viva i feïnera, treballadora i fruïtera...

Seria cosa que els Comtes colapsassin un poc, o un molt, el progrés del poble? Podria ser veritat que la noblessa arrelada a Lloseta fos un "freno" pel progrés? Seria possible que aquells recent casats anassin de bon cor a veure el Comte i aquest els donés una parcel·la, també de bon cor? Planetes de la vida! Antany els Comtes d'Aiamans i Barons de Lloseta, eren propietaris

de lo bo; en repartien una petita part, i l'altre la varen vendre. Es positiu per Lloseta aquest botó històric de quan els qui festejaven anaven a veure al Comte i aquest els donés un petit bocí del seu terreny? Els qui no es sentin historiadors poden contestar a la pregunta. Nosaltres, com a investigadors, ens quedam dins els llims de la foscuria de la Història. Tan sols podem donar fer de que els jovençans qui es volien casar, a nostra vila, havien de passar consulta als despatxos, ampulosos, dels Comtes d'Aiamans i Barons de Lloseta. Per venture la raó no sia a cap extrem i sia al centre.

EL BIEL DE SA POSADA

Revista "Lloseta"

(Ve de la pàgina 20)

No podem oblidar aquí els problemes que existir a l'hora de renovar a un grapat de jugadors del poble, que no es fiaven ni d'en Pep Gallego, donada la imatge tan negativa i la poca confiança que el Club estava meresquent. El capítol de fitxatges va ser retallat, no hi havia doblers, la campanya de socis anava fatal. La lliga començà de bell nou, i els resultats foren dolents. L'entrenador que uns mesos enrera era el millor del món, es qüestionat. Ni la forta oposició de Nadal i Bestar pot evitar la caiguda d'en Pep Fuster. Se fitxà en Paco Acuña, sense que es notàs un gran canvi i amb cada vegada menys gent al camp de futbol.

Davant aquella situació, el gabinet "Corem" dimiteix, deixant el Club sumit en la misèria. El fracàs de'n Joan "Corem" i la seva directiva és evident. Ara se'n van tan tranquils sense que ningú tengui valor per demanar responsabilitats davant una tan negativa administració.

Aquesta gent han manejat el Club així com han volgut, han malgastat els doblers i, per si fos poc, se'n van amb la cara ben alta, amb una ensigna d'orgull, com si qualcú els degués alguna cosa. No cal més que donar les gràcies a aquests ex-directius per haver-se'n anat, a la fi, encara que amb una temporada de retràs. És d'esperar que mai més tornin a l'Escolar.

Com deia, aquesta caòtica situació ha donat lloc a l'assemblea general del dia 29 de gener. Afortunadament, els socis comparegueren com mai no ho havien fet, plens de bona voluntat i amb ganas de treure el Club de tan difícil estat. S'ha de donar, idò, les gràcies per tan bella resposta de l'afició. La junta gestora que s'elegí, de la que no puc donar el nom de tots els seus components, per manca d'espai, està encapçalada per Josep Gallego, Miquel Bestard, Gabriel Soler, Bartomeu Terrassa, José Muñoz, José Gómez-Quintero Garau, Llorenç Siquier, Mateu Garau, Baltasar Moyà, Maties Sánchez i Vicenç Nadal, als que segueix un llarg etcètera.

GABRIEL TORRES

Abans de tot, amics de "Cap Vermell", me vull presentar. A partir d'aquest mes, el qui firma aquesta secció és Gabriel Torres, servidor vostre. Supòs la vostra estranyesa al veure'm firmar aquesta secció que, durant tots aquests anys ha pertangut a Jaume Fuster. Bé, el cas és que se m'ha demanat la meua col.laboració i aquí estic. Ja veurem que en surt de tot això.

Durant aquest mes ens hem trobat amb la dimissió de Joan Vaquer com a president de l'Escolar, essent-ne el motiu principal el deute tremend que rossega el Club des de la temporada 85-86, que és quan en "Corem" se'n va fer càrrec. Aquest deute s'aproxima, actualment, als tres milions de pessetes, i aquesta xifra es pot doblar d'aquí a final de temporada.

Sols la bona voluntat d'alguns aficionats i directius, ha fet possible realitzar els darrers desplaçaments a Eivissa i Menora, davant la manca de liquidesa existent. Inclús s'arribà a parlar de la desaparició del Club. S'intentà, també, deixar-lo en mans de l'Ajuntament, cosa impossible ja que aquest aporta cinc-centes mil pessetes per a despeses del camp i no pot ajudar més.

Tots aquests aconteixements i altres que no detall han donat lloc a una assemblea extraordinària de socis de l'entitat verd-i-blanca, en que s'exposà la situació real per la que es navega i s'elegí una junta gestora. Però crec que, abans de parlar d'aquesta assemblea, he de fer un poc d'història per a veure les causes i els motius que ha duit a la situació actual.

Quan a l'any 85, una volta acabada la temporada, en Pep Gallego va dimitir, deixà el Club sense deutes i en bones condicions per a començar a treballar. Però, així i tot, no va ser tan fàcil trobar gent per a treballar per a l'Escolar. Distints noms sonaren com a possibles presidents, però va ser a en Joan Vaquer a qui es pogué convèncer perquè se'n fes càrrec. El seu nom sonava bé, pareixia l'home adequat, per ser molt conegut i haver ocupat càrrecs de responsabilitat, tant a associacions com en política.

Una volta formada la directiva, es va començar a fer feina, si d'allò se'n pot dir fer feina. Tot era eufòria i optimisme. L'objectiu era pujar a Tercera i la primera passa va ser la de fitxar un entrenador de fora, considerant que en el poble no n'hi havia cap que oferís garanties. L'escollit va ser en Bernat Gelabert, amic d'un dels directius. Després vengueren els fitxatges de Badia, Mondéjar, Pedro Alejandro, Guevara, Seminario, etc. Tot això sense haver confeccionat un pressupost ni traçar una línia a seguir. Set-

centes mil pessetes per aquí, vuit-centes per allà, quatre-centes per allà deçà, prop d'un milió per a l'entrenador, i així un llarg malgastament de doblers.

Però els resultats no foren, en principi, lo bons que s'esperava, a part de l'abandó en que s'havia deixat als clubs inferiors i les altres seccions del Club. L'imperi "Corem" es tambalejava i es decidí donar la baixa a l'entrenador, a pesar de que un directiu no hi estigués d'acord ja que pel seu fitxatge ell demanà una comissió, com a responsable de tal operació. A més, així s'acabava el fer les alineacions els dissabtes de vetllada a un conegut local de Cala Ratjada.

Serra

En el lloc d'en Gelabert s'hi posà en Pep Fuster, amb un canvi tant en el joc com en els resultats. Així i tot, als directius no se'ls hi veia el pèl per les casetes o el camp de futbol. Amb això passà el fet d'en Joan Terrassa, que aixecà les protestes de jugadors i aficionats. Sols l'ascens, a final de temporada, va tancar la boca de molts que no estaven d'acord amb aquell estat de coses. S'havia pujat a cop de talonari, hipotecant el futur del Club, un ascens molt car i que, a hores d'ara, ja rossega un dèficit de tres milions de pessetes.

Després del parèntesi de l'estiu, la directiva començà altra vegada a fer-ne de les seves. Lo primer, retirar de la competició l'equip de Tercera Regional, als del bàsquet negant-lis tota ajuda, fins i tot, un directiu proposà retirar totes les seccions de l'Escolar, inclosos els equips de futbol base. Sols la Tercera Divisió devia continuar. La única cosa positiva va ser la reincorporació a la Directiva d'en Vicenç Nadal i en Miquel Bestard, dues persones que estimen el Club i saben com treballar, dues persones honrades i amb capacitat.

(Passa a la pàgina 19)